

Revteleno
Poprijeta Devica Marija

1 letni recsaj, 8 st.

1905. julius.

Zmozsna
Gospa Vogrszka

POBOZSEN ✝ MESZESEN LISZT.

REDI GA •

Klekl Jozsef, Plebános Pri Szv. Szebestjáni.

Vszebina.

1. Szresen : Nevtepena (VII.)	224
2. Szresen : Szveto obeceanje II.	227
3. Bassa Iván : Szrpna Marija	230
4. Szobocsánec : Pokore szvesztvo	234
5. Szobocsánec : Pobožnoszt szv. precsiscsávanja .	237
6. Szresen ; Zakaj pri Jezusi rad?	250
7. Marijin : Nájdeno esiszlo	251
8. Szresen : Ka je mogocse dobro dete	253
9. Marijin : Szv. Jozsef potni voditeo	254
10. M. : Eden trn z trnave korone	255
11. Glászi z doma i szveta	255

Zviün drügoga i trétjega sznopiesa sze ovi vszi dobijo pri Klekl Jozsefi plebánosi pri szv. Szebestjáni (Szt. Sebestyén, p. Baty-tyánd Vasm).

Dobijo sze zviün toga esiszla za deco po 4, 5, 6, 8 krajearih.

Csiszti dohodki liszta sze obrnejo na zidanje ednoga szamosztana (klostra) v krajini Szlovenszkoj na Vogrszkom.

NEVTEPENO POPRIJETA
DEVICA MARIJA

ZMOZSNA GOSZPA VOGRSZKA

POBOZSEN MESZECSEN LISZT.

Nevtepeno Poprijeta Devica Marija.

1854. dec. 8.—1904. dec. 8.

VIII.

45.

Pod vácko púspekijo szpadecsa Csánjtelek imenívana obcsina je oblúbila ka na szpomenek pétdeszétletnice Marijinoga nevtepenoga poprijétja 15-ga decembra, kakti na oszmi dén szvetka bodo od szega mao vszikdar celi den szvétek meli, bodo sze szlüzshenoga dela, opravil ogibali i szvéto meso poszlúsali. Zvün toga szo 120 koron polozsili za fundácijo, naj sze za interes tih penez vszako leto decembra 15-ga szv. mesa szlüzsi pri oltári lorszke matere Bozse, steri je na te oszvetek tüdi ponovleni.

Mladénci i dekle té obcsine szo pa tüdi obecsali, ka edno leto sze na szvecki veszelicaj ne prikázsejo.

46. V Bükki (gyurszka púspekija)

szo na imenüvani szpomenek podobo Nevtepene dali blagoszloviti.

47. V Lembergi szo Marijanszka drüstva szküпно szprávisese mela; predsednik je bio Krainsky, ausztrianszke gornje hizse kotriga; prvi govor je pa drzsao Bilzewszky knez.

48. Székesfehérvár. Veliko procesijo szo püspek toga meszta dr. Városy Gyula pelali v sztarinszko romarszko meszto v Bodajk, gde szta sze poleg porocsila esese szv. Stevan

Nevtepena.

i szv. Ladiszlav kralá vogrszkiva nigda tüdi obrnola. 786 mozskov i 714 zsenzkek je pod vodsztvom pobožsnoga püspeka v tom romanji nazocsi bilo. Vszi varaski dühovniki szo romare szpovedávali do poledenájszete vnocsi Vnogi szo tüdi v Lourdesi bili z toga várasa. Dühovniki sztolnobelográdszki szo pa z püspekem vréd szküпно obiszkali Jezusa, Marijinoga szineka, vu cérkvi v oltárszkom szvesztvi. Zaisztino genliv zgléd.

49. V Budapesti meszeca oktobra szo z celoga Vogrsz-koga prisli gorécsi katolicsanci na péto katolicsanszko szpráviscse, pri steroy priliki szo glaszovitno procesijo pelali k podobi Marijinoj, stere procesije genlivoszt i lepoto popiszati nemoremo. Nazocsi bodocsi jo znájo szamo szvojim poszlúsavcom razlozsiti. Do 20-jezér lüdih je bilo nazocsi pri njoj. Oszvetno szta govorila gr. Majláth Gusztáv erdélyszki i Radnai Wolfgang bisztricski (Besztercebánya) püspek.

50. Na imenitne vizine brega Mont-Blanc-a ednom vrhi, stirijezero metrov viziko, szo prebivalci Courmayeur obsine prelepo podobo Nevtepena dáli gori posztaviti, gde je i szv. mesa bila szlúzsena.

51. V Lourdesi je Nevtepena edno plantavo deklino csüdovitno ozdrávila aug. 14-ga. Zins Melánia njoj je imé. Stiri leta sze je ne mogla na nogé opreti; dve leti je v poszteli lezsála, dve leti pa po dvema kankoma hodila. I zdaj na ednok gorizdigne kanke i na nogé sze opré. Navdúsenoszti je ne mogocse doliszpiszati, stera je jezere romarov zgrábila, ki szo csüdo vidili.

Nevtepena, moli sze za nász, naj nam düse po tvojoj prosnji rávno, vednako hodijo; proszi za nje, ka sze vecs ne bodo na grehe naszlanjale, na jalen szvet podpirale.

Szrcsen.

Szveto obeceanje.

II.

„Mir dam njihovim familijam.“

Jezus je obecao, kda sze je bl. Marjeti szkázal, ka mir szprávi onim hizsam, v sterih bodo njegovo najszvetese szrce prav pobožno molili, goréese csasztili.

Mir obecea Jezus, lübléni on mir, steroga vszi tak zselno csákamo, tak szrcseno pozselemo brez razlocska. Da vladár tak szvecki, kak cerkveni, plemenitás

ino proszti, bogátec ino szíromák szí vszi ednako zselejo mir i zadovolnoszt.

Ka vala lepa zídana hizsa, csi pijáni hizsni ocsa britki jocs, zburkanje szrcá, nemirovno sztanjé zrokűje zseni, deci i vszem kotrigam familije? Doszta bole je blá-zseni njegov szíromaski szoszed, ki v prosztoim oblacsili sztápla vő z szvoje borne kucsice, ár pod prosztoim ode-valom bogato szrcé bije, mirovesina kralűje, stero je v njem Jezusovo szrcé razlejalo.

„Brezbozsni ne imajo mira“ právi szv. pizsmo. Gres-niki, ki Goszpodina Bogá zavrzsejo i vrági szlűzsijo, ne morejo mirovnoga szrcá meti, ár vrág, njihov goszpod, komi szo sze v szlűzsbo dáli, ga tűdi ne ima. Zmirom presz-tápla v peklenszkom ognji, zmirom szí scsé vecs szoszedov szpraviti, záto szkűsava ztov zburkanov dűsov na vszo mocs lűdi, kabi pregrehsili i k njemi prisli. Da je na tom szveti tak, ka ki komi szlűzsi, od njega plácsó vlecse, záto od vrágá bodo plácsó dobili, ki njemi szlűzsijo. On pa, da mira ne ima, znjim nemore placűvati.

Mir szí zselimo vszi, ne dobimo ga pa vszi. Zakaj? Ar szmo vnogi brezbozsni, nepobozsni, ár vnogi ga tam iscsemo, gde ga ne naidti. Necsisztnik ga iscse vu szpun-jávanji szvojega telovnoga pozselenja, szkopács vu ogledá-vanji i vkűpdrzsánji szvojih kincsov, poszvetnják vu pleszi i lumpariji, pijánc vu nerédnom vszivanji pitvine i naj-dejo tam mir, pitam, gde ga iscsejo?

Ednoga velikoga szvetnika, ki je prle tem imenűva-nim grehom szlűzso, recsi za odgovor pred vász posztá-vim, lűbléni csteveci. „Nemirovno je szrcé nase, dokacs szí ne pocsiné vu tebi Goszpodne Bozse.“ Szv. Augustin cerk-veni ocsák i glaszoviten vucsitel pise to pred 1500 leti i od onih dob. potrdi to pravico vszaki gresnik i vszaki szpokornik. Pitajte szamo velike gresnike, velike blodnike po szvétoj dobroj szpovedi, kak sze csűtijo? Odgovorijo vam: miren szem zse. Zakaj? Najseo szí Jezusa, odgovorite njemi, steroga szí prle ne meo i zato nemiren bio. On naide on mir, steroga szí vszi zselimo, za sterim vszi hrepenemo. Csűjmo ga, kak právi Magdaleni i drűgim gresnikom po odpűscsenji njihovih grehov? „Idi vu miri!“ Csűjmo, kak pozdrávla vucsenike po szvojem gorisztanenji?

„Mir vam bodi!“ Ka pa nam vszem veli? „Mir vam niham, szvoj mir vam dam.“

Gde bomo zato mir iszkali? Jedino pri Jezusi, posebno vu njegovom nájszvetesem szrci, ár z njega sze leva vszem onim vu szrcé, ki to mirovno szrcé radi molijo, gorécese csasztijo. Jezus je to obecsao goverécs „Mir dam njihovim familijam.“

Mir zseles zsalosztna mati zadobiti? Scsés, kabi sze ti poszúsile britke szkuze, stere za tvojea blodnoga szina, za tvojo zgüblenohcsér tocsis? Rada mej i na pomocs zezávaj Jezusovo szrcé.

Scsés ti tuzsna zsená tvojea tivárisa od lagoje poti odvrnoti i v onom miri v onoj blázsenoj szlozsnoszti zsveti, na stero szta pri oltári priszego polozsila? Rada mej i na pomocs zazávaj Jezuso Szrcé.

Scsés sze ti dreszelna szirota potolazsiti, scsés mirno preneszti tvoj veliki zgübicsek, steroga ti je szmrt napravila, gda ti je lübléno Mater i drágoga ocsó, tvojo jedino podporo vu grob szprávila? Oh rada mej i na pomocs zezávaj Jezusovo Szrcé!

Vszi nemirovni naj nasz gréhi ali kastige vznemirjajo oh vszi sze lehko té nemirovcisine znebimo, cse sze ne szpozábimo z obecsánja Jezusovoga, ka mir od njega dobimo, cse njegovo szrcé pobozsno csasztimo.

Poznam edno prevecs veliko szirota, edno mater i tivarisico, stera z szvojim tivárisom i z jedinim detetom v tom nájvéksem szíromastvi i itak v tom nájsztalnesem miri prezsive szvoje zsive dni. Poznate vi túdi drághi csteveci to familijo? Marija njoj je mati, szv. Jozsef njoj je hizsni ocsa i Jezusek je ona vretina, z stere na njidva zsitek blagoszlov i mir i zadovolnoszt i blázsensztvo i szvetoszt i zvelicsanje zhája. Jezuseka szta na szvoje szrcé priszkávala, njegovomi szrci szvoje tuge razodevela, záto szta tak mirovniva bila.

Oh vcsimo sze vszi od szvéte drüzsine vnogokrát, vu vszeh nevolah i tezsávah nasega vszakdanésnjega zsvilenja k Jezusovomi szrci sze obrácsati, njé pogosztoma na pomocs zazávati, njemi sze vszaki dén preporácsati, za nje trpeti i njé z velikim grehom níkdár ne razzsaliti, te

bomo, drági krsćeniki, mi zadobili on mir, steroga zselemo i steroga je Jezus csaszitelom szvojega lüblenoga szrca obećsao govorécsi: „Mir dam njihovim familijam.“

Szrcsen.

Szrpna Marija.

— Julija 2-ga. —

Y juniuskom sznopicsi szo zsenzke jako pohvalene bile vu ednoj zsenzskoj napitnici, zato sze vü pam, ka mi ni edna ne zameri, csi pri priliki toga lepoga Marijinoga goda malo kaj drügoga tüdi napisem za nje.

Znamo, ka ete den, steri sze prinasz za szrpno Marijo zove, po isztini je den obiszkvanja ali pohanja Elisabethe po bl. D. Mariji; mi ga szamo za to tak zovemo, ar je kracsise ime lezsi vöpovedati ino tüdi za to, ar ete god ravno na zacsetek zsetve szpadne.

Ar kda je Marija csüla recsi angelove: „Glej, Elisabetha, tvoj rod, je vu szvojoj sztaroszti szina poprijela i to je zse te seszti meszec za ono, stera sze veli nerodna“, te sze je podala na pot z Nazaretha vu meszto Hebron, poleg Jeruzsalema, naj bi szi poizskala nikoga, komi bi razodela szvojo szkrovnoszt ino odkrila szvoje blazsensztva puno szrce. Szveti ocsacje nam szvedocsijo naime, da je mati bl. D. Marije te zse ne zshivela, ocsa tüdi ne; szesztre, brata je ne mela, szvetomi Jozsefi je ne mogla miloscse bozse dar odkriti za volo njene i njegove szramezslivoszti i poniznoszti — angeo Goszpodnov njoj je povedao, kama naj ide, kde naide zsivo vero i pripravno szrce za poszlühsanje dike bozse ino za hvalodavanje. Pa je sla. Sla je ne szamo za to, nego poszebno za to, naj bi na pomocs bila sztarici, steroj „je zse seszti meszec“ ino naj bi sze blagoszlovilo i poszvetilo po njenom deteti ono dete Elisabethino, od steroga je naprej popisano, da de pred Jezusom hodilo njemi pot pripravljajocse.

Sze vam ne vidi csüdno, ka je bl. Devica v celom Nazarethi, v celoj njegovej okolici ne naisla zsenzské, z sterov bi szi mogocsa bila szvojo szkrovnoszt pogucsati? Ka je sla na pot dalesnjo prek bregov i pecsin izhodne Judeje szebi edno isztinszko prijatelco, edno materinszko zasztopnico iszkat? Nikaj sze ne csüdivajte. Dober prijatel, dobra prijatelca je redka, kak bela vraná, stera sze ne zlezse vu vszakom grmi. Ali povejte mi, jeli je ne isztina, da csi ve vasoj najbolsoj prijatelici, stera je najszlajsa, kaj pripovedavate od vasega versztva, od vasega kühanja, od mozsa, roda, dece, i t. d., da to na drügi den zse cela vész zna, nego doszta bole cifraszto, kak bi szi szame miszlile. — Tak szo vase prijatelice. To pa tüdi sztara pravica, da fticsa po perotih, csloveka po prijatli szpoznamo, za to pravi govor sztarinszki: „Povej mi, sto szo tvoji prijatli, pa ti povem, sto szi ti szam.“

Pa za teva dvojiva zroka volo je bl. Devica sla v Hebron, ar je znala, da tam naide dobro, pravo materinszko prijatelico, stera zarazmi njeno szrce, stera ne bode vecs pitala, kak je potrebno i tüdi ne dale neszla, ka de csüla, nego z njov vred hvalo davala Bogi za dobroto njegovo, a ob drüгим je pa za to sla ta, ar je „sztanüvanje szvetcov med szvetcih“, ar szveti lüdje ne morejo obsinsztva meti z hüdobnimi tak, da bi njim prijatli posztanoli vu lübeznoszti szveta. Isztina, ka szvetci bole lübijó grehsnika ino sze tüdi bole szmilüjejo nad njim ino vecs molijo za njega, kak njegovi tak zvani prijatelje pa to najobprvim sztoji od bl. D. Marije, — nego ogibajo sze ga tüdi poleg mogocsnoszti, ne da bi ga zametavali, nego szamo zato, naj bi szi szvojo düso od greha obsuvali. To je tiszto, ka ete szvet ne razmi i za koga volo one preganja, ki nescsejo talnicje biti njegovih hüdobij.

Pa to sze vcsimo ob prvim od bl. D. Marije na ete den. Ar je neprevrzsliva pravica, da sze najvecs lüdih po hüdobni tovarisaj, po szpaki, po lagoonem zgledi pokvari ali prvo hüdobijó vuksi. Bezsi pred lagoonim tovaristvom ino szi obvarüjes düso! — Ob drüгим pa v pamet vzememo, ka je bl. D. Marija dobro tovaristvo, dobro prijatelco iszkala, naj bi nam pokazala, da csi nam je potrebno, iscsimo

szi takse tovarisije, med sterimi Bog sztanŭje; takse, ki lŭbijo Boga ino sze trŭdijo z vszov mocsjov ognoti sze greha i csiniti dobro. Csi pa taksega ne naidemo?

Te hodmo ta k bl. D. Mariji, hodmo ta k lŭble-nomi Jezusi, ar je zse vu sztarom testamentomi pizsano, da „prokleti, ki sze vu csloveki vŭpa.“ Pa je tak. Z naj-bolsega prijatela ti nasztane dosztakrat najveksi neprija-tel vu ednoj vŭri, kda szi najmenje csakao ino te ravno z tisztimi tvojimi szkrovnosztmi na nikoj szpravi, stere szi vu dnevaj vajnoga prijatelsztva na njega zavŭpao. Vŭ-paj sze vu Bogi i szamo njemi sze zavŭpaj. Mariji je lahko bilo, njoj je angeo kazao pot k prijatelci, on jo je opomeno, da je edua, steroj sze lahko zavŭpa — nam drŭgi ne kazse ete poti, kak zemelszki poszlanci bozsi: dŭhovicje, ki nasz od hŭdobnih prijatelov k Jezusi zo-vejo, ar on je „nas ocsa, nasa szesztra, nas brat“. Njemi sze potozsi, njemi zahvali, njega proszi, njemi zavŭpaj vsza tvoja mislenja — on te ne vkani, on te ne zavrzse navszeveke.

Ali hodmo nazaj k Marii. Ka miszlite, ka je ona delala, kda je vu hizso Elisabethino sztopila? Vnogi szo me zse pitali, zakaj sze dnesz den ne godijo csŭde, kak inda szveta. Na to navadno troji odgovor mam. Ob prvim: Csŭde sze godijo, nego dalecs od nasz, — prinasz redko*) — kak na priliko vu Maria Lourdesi na Francuszkom. Ob drŭgim: Kak ete csŭde szamo oni vidijo, ki szo tam nazocsi, tak szo inda szveta csŭde, od sterih mi zdaj estemo tŭdi ne vszi vidili, kak mi Lourdszke ne vidimo. Ob tretjim pa: „Bog poniznim da miloscsa“, csi bi sze pa dnesz den z kaksov zsen-szkov isztinszka, kak stees mala, csŭda zgodila, vszako-jacski bi drŭgi den zse cela okolica znala pa bi prisesztno nedelo cerkve prazne bile, ar bi vsze zsenzske k „szvŕ-toj“ (ne zamerite mi!) babi hodile k mesi. To pa vszi znamo, ka zapoved bozso prelomiti je ne od Boga dano. Zato vidimo pri bl. D. Mariji, ka je ona mucsala doma v Nazareti tak, ka je tam niscse ne zvedo najveksa csŭdo bozso: Vtelovljenje drŭge bozsanszke persone. Pa kda je k szv. Oszŕbeti prisla, je tŭdi ne etak zacsnola szvoj gucs: Csŭjes vŭna to i to sze mi je prikazalo, nego kda jo je Szv. Ozsebeta pozdravila rekocsa: „Blazsena szi ti med zsenami

*) Ar je csŭda zvŭnrŕdno delo bozse.

i blazsen je szad tela tvojega. Odkod je to meni, da mati mojega Zvelicsitela pride k meni“, te je Marija ne szvoje csaszt i diko pripovedala, nego je etak pregovorila vu szv. Dūhi :

„Hvali dūsa moja Goszpoda ino sze veszeli dūh moj vu Bogi mojem zvelicsiteli. Ar je pogledno poniznoszt szvoje szlūzsabnice, glej od zdaj me za blazseno glaszi vszako pokolenje. Ar je velka vesino z menov on, koga ime je szveto. I njegova szmilenoszt od pokolenja do pokolenja ide ober onih, ki sze njega bojijo. Zmoszno delo je vesino z rokov szvojov, raztroszo je vu nakanenji szrea szvojega gizdave. Doli je vrgao zmoszne iz sztolca ino je podigno ponizne. Lacsne je napuno z dobrotami, i bogate je odpūszto prazne. Vu obrambo je vzeo Izraela, szlūzsabnika szvojega, szpominajocsi sze szvoje szmilenoszti, kak je gucsao nasim ocsakom, Abrahami i szemeni njegovomi na vsze veke.“

To je : Hvalo je davala Bogi za njegovu szmilenoszt, ar je ne zavrgeo ponizne, nego je poszlae Zvelicsitela poleg szvojega obecsanja ino z tem obogato vu milosci bozsoj neszrecsen cslovecsanszki rod pa je z tem zgled dala vszem lūdem, kak sze naj oponasajo, cse je nje Bog z kaksov koli miloscsov obdario.

Vesimo sze znova od nje — ar prosziti proszi vszaki 7 Boga kaj, ali malo jih je, ki bi znali dobro zahvaliti, kak Krisztus szam pravi: „deszet jih je ocsiscsenih — kde je tih devet?“ Ki ne ve hvalo dati, on je ne vreden nove miloscese i pomocsi.

Na, pa ka je tam Marija delala tri meszece? Szkoro bi pizsao, ka je zadrzsavala szv. Ozsebito vu njenom deli, celi csasz njoj je pripovedavala tak, ka je ona komaj csakala, da sze je ednok resi, kak je dnesz den navada. Szkoro ne vūpam dale pizsati: Od szoszted szta szu pogucsale, ka szta szamo znale, te szta pa szebe hvalile, kak dobrive vertlinje szta, kakso obleko ta szu dale delati — poleg toga sze velka cena povej pa svelja malo na jezik vzeme — te szta zsenile poznane dekle i decske, pripovedavale z kem sze je sto szvado, kelko sto dugov ma, steri moski vecs zapijé, stera zsenzka vecs zapravi, kde szta sze mozs i zseni zbila, malo zmesz od popov tūdi, steri je hūsi pa ka za lagojine i hūdobije ma i t. d. — Ne, ne! Bog ne

daj, ka bi szi sto z ednov recsjov vüpaó kaj taksega misz-
liti od najszvetese matere bozse ino od szv. Ozsebeta!

Kak szveto je bilo njive zsvljenje, tak szveti je bio
njive gucs. Ne doszta, szamo to najbole potrebno szta
gucsale. Vszaka je bila potoplena vu szvoje delo i vu
szvoja blazsena k Bogi podignjena mislenja i kda szta
mele csasz, szta molile, szveto cstenje naprej vzale ino
szi od Boga i njegove dike pogovarjale. To szvedocsi tüdi
szv. maticerkev, stera ete den vu zacsetki szv. mese etak
moli z recsmi 44-ga pszalmusa: „Moje szrce dober gucs
vleje, krali darüvam jasz mojo peszem,“ ino nasz z tem
opomina, naj sze vcsimo od bl. Device Marije dobro gu-
csati, vszega nepotrebnoga ino grehsnoga pogovarjanja sze
ogibati.

Poszebnó pa znamo od bl. Marije, ka je zato bila
tak dugo pri szv. Ozsebeta, ar njoj je stela na pomocs
biti vu njenih trüdaj, naj szi mi tüdi peldo vzememo, kak
moremo polhajati betezsnike, radi njim dvoriti, csi je mamó
pri hizsi, kak moremo podvoriti zapüscsenim, szíromakom
i nevolnim za volo Boga, vu kom szmo szi vszi rod, bratje
ino szesztre.

Pa vidite, to je prava csaszt Marije, nebeszke matere
nase, csi jo tak iscsemo naszledüvati z djanjom vu nasem
zsvljenji, ne szamo z praznov recsjov, stera razide po zraki
brezi haszka, csi jo ne naszledüva dobro djanje. Zsenszke
mi pa naj ne zamerijo, ka szam to za nje piszao, csi szo
csedne, te vpamet vzemejo, ka je botri piszano, nego zato,
naj boter tüdi razmi.

Bassa Ivan.

Pokore szvesztvo.

VI.

Vu zadosztacsinenji sze pa neszmis szpozábíti z za-
domesztasávanja, to je z povrnenja onoga kvára,
steroga szi blizsnjemi ali vu vrejdnosztí, ali vu
postenji kaksté vcsino; ár csi to vcsiniti zamüdis,
tvoje zadosztacsinenje nede popolno.

Szv. Alfonz nam pripovedáva, ka je eden sztári püscsenik vido ednok Lucifera, vládnika húdi dühov, kak szi je z ednim vragom etak pogucsávo: „Gde szi bio tak dugo?“ Vrág právi: „Z ednim tovajom szam meo delo pri szpovidi, naj bi ga od nazájpvornenja lüčkoga blága dolizgucsao.“ Lucifer: „Oh ti neszpameten! Jeli neves, ka sto je ednok za lücko blágo prijao, ono zse zagvüsno vecs nazájdati nescse. Kak szi sze mogao pri njem tak dugo müditi?“ Kak britka pravica sze szkazsüje vu tej recsáh! Kak na gosztoma lüdjé krádnejo, norijo, i kak rejtko nazájpvornéjo!

Z jezikom vcsinjeni grehi sze tüdi szamotar odpüsztijo, csi sze lazsi i ogrizávanje nazájpotégnejo. Ali kak zsmetno je to, kázse nam naszledüvajocsa zgodba: K Kasztro Alfonzi, ki je vu szvojem vrejmeni nájvucsenejsi szpovednik bio, sze je ednok eden nemesnják potrüdo, naj bi od njega vu düsevnom dugovánji tanács proszo. „Jasz szam escse nej dugo — právi nemesnják — z vecsmi pajdásami vküpbio. Med gucsom je naprejprisla edna plemenita goszpá, stero szo z ednim glászom vszi pohválili. Szamo jaz szam jo potvárjao pred pajdásami, ka ona vu necsisztocsi zshivé. Gda je pa to szamo trda lázs bila, düsnaveszt mi je nej mira dála, záto szam sze k njim obrno, naj bi düsnevesztüni pokoj nazájdobó.“ Alfonz szo szi eden csasz premislávali, po tom szo pa zsalosztuo pravili: „Goszpod, njih vecs nikaj nemre odszloboditi — oni szo na veke pogübleni!“ Z tém szo ga odpüsztüli. Ogrizávajocsega je zdaj düsnaveszt escse bole vmárjala. Od sztráha pregnáni sze je k ednomi drügomi dühovniki potrüdo, naj bi mir najsao. Dühovnik ga z potrplejnjom poszlühne, szledi trosta govorécsi, ka nega greha, steroga odpüscsejnje nebi mogao zadobiti, csi vcsini vsze, ka je na to gledocs potrebno, ov dühovnik szo preosztro szodili, ali szo ga pa oni nej dobro zarazmili. „Oh jasz sze podvrzsem vszakojo pokori — právi nemesnják — szamo naj bi sze od tozsbe moje düsnevesztüi leško odszlobodó.“ — „Nej je tü potrebno kaksza poszebna pokora — veli dühovnik — nej njim trbej drügo vcsiniti, kak vszakomi, ki szo njuvo ogrizávanje csüli, povedati, ka szo oni lagali, ogrizávali ono goszpo, i z tém do vu rédi.“ — Ali komaj szo dühovnik ete recsi vöpovedali, nemesnjáká szo csemérje po-

lejali i eta pravili: „Nigdár, pa nigdár to nevesinim! Nemrem to doprineszti! Na telko sze ne dam ospotati, ka bi sze pred telkov goszpodov za lazslivca, ogrizávca vadlúvao!“ Gda bi pa to csüli dühovnik, te szo zsalosztno pravili: „Zdaj zse vidim, ka szo Alfonz pravico gucsali. Ja, njim zse zagvüsno nikaj nemre pomáhati! Oni szo na veke pogübleni!“ — Eta sze zgodijo z vnogimi ogrizávcamí. Drúge poménsávati, potvárjati, njim postenjë vkrajjemati — to sze vúpajo; ali lazsi nazájpotégnoti, vcsinjeni kvár zadomesztiiti — to njim zse nedopüsztí njuva napihnjena prestimanosz. Taksim pokore szvesztyo nika nemre valati.

Hválodávna molitev.

Dika i hvála tebi neszkoncsano szmileni Bog za odvézo tvojegá poszvecsenoga szlugo, z sterov szam sze od mojih grehov odszlobodo! Vu tvojoj dobroti szí sze znova szmilúvao nad menom i mené, raszipnoga szina nazáj vu tvojo ocsinszko lúbézen prijao. Meni szo sze glászile tolaszne recsi tvoje: „Odpüsztijo sze ti grehi, odhájj vu miri!“ Znova mir sztanjúje vu mojem szrci, mér vu mojoj dúsnojveszti, steroga mi szvejt dati nemre. Moj duzszen liszt je razcseszjnjeni i dusa moja sze znova vu opravi szpravicsanja szvejtí. Oh dobrotiven, oh szmileni Ocsa! esi bi mogao glih gucsati z angelszkim jezikom: nebi ti dónok zadoszta mogao zahváliti, ka szí me z robsztva satana odszlobodo, z vrtéla szkvarjenja vu pot zvelicsanja pripelao. Tebi hváladavajocsi z globocsine szrcá odürjávam vsze moje grehe, z sterimi szam te zbautúvao, ponovim mojo oblúbo, ka mo od szega mao tebi pokoren. Potrđi me oh moj Bog vu tom mojem dobrom nakanenji. Z miloscsov právoga pobogsanja napuni szrcé moje, naj bi rodio dosztojní szád práve pokore. Z lúbéznoszti do tébe, oh dobrotiven Ocsa! jaz túdi odpüsztim mojim duzsnikom i nepriátelom, kak szí ti túdi meni milosztívno odpüsztio i proszécés sze ti molim: ne szodi nje poleg tvoje pravice, nego poleg tvoje neszkoncsane szmilenoszti.

Ali oh moj Bog vu pridocsem sze mi nej szamo pobogsati, nego za vnoqe grehe zadosztavcsinili potrebno.

Vu szebí morem pokastigati greh, naj bi pred tvojov pravícov ednok miloscsó najsaó. Pobüdi záto vu meni prip-ravnoszt na pobožno pokoro, kakso szo inda prvi krscese-nicje zvršávali, naj bi z molitevjav, posztom i verosztü-vanjem zavéraó hüda nagnenja mojega szlaboga tejla. Szi-gurno sze sesém jaz szam pokastigati, naj bi tal zadobo pomirajocsega áldova, steroga je tebi Szin tvoj notrisz-kázao na krizsi.

Bojdi mi na pomocs, oh dobrotiven Ocsa! podpéraj mojo szlaboto telikájse i vu zadomesztsávanji, naj bi povrno vszo lücko blágo i vszak vesinjeni kvár zadomeszto.

Dopüszti, ka bi delo mojega szpreobrnenja z onov tvojov szv. miloscsov, z sterov szam zácsao, telikájse po-bozsno dokoncsao, po nasem Goszpodi Jezusi Krisztusi. Amen.

(Konec.)

Szobocsánec.

Pobozsnoszt szv. precsiscsávanja.

Gda je Eliás prorok, szkrivajocsi sze pred szvojini nepriátemi, jáko obrüdjen zászpaó vu püsztini, angel Goszpodnov njemi je sztrosek prineszo, njega gorzbüdo govorécsi: „Sztani gori ino jej! On sze pa zbüdivsi jo je ino pio i vu moci one jesztvine je stirideszt noci potüvao do Horeba, bozsega brega. Tebé je tüdi oh düsa krscsánszka z grehsnoga sznah bozsa miloscsa zbüdila kak z nebész pridocsi angel tebi govo-récsa: „Sztani gori!“ i ti szí gorisztano vu pokore szve-sztvi. Ali escse szí szlab, trüden, ka bi dale potüvao po poti pobosanja; záto szo tebi zrocsene recsi: „i jej!“ Vu szv. precsiscsávanji je tebi tüdi krüh nebeszki ponüdjeni, naj bi sze po njem okrepo i szvoje potüvanje dale szkon-csávao, dokecs neprides do szlednjega cila tvojega potü-vanja.

Gda szo sze Izraelci odszlobodili z egyptomszkoga robsztva, duga pot je szlála pred njimi z vnogimi nepri-likami, dokecs szo Kánaánszko drzsánje pod szvojo oblászt vzeí. Vu tom nevarnom potúvanji je Bog njé z mannov hráno, stera je z nebesz kápala. Tak i tebé je túdi dū-hovnik vu szpovednici odszlobodo z satanszkoga robsztva; ali ti escse túdi edno tesko nevarno pot mores szkoncsati, vnogo nepriátelov obládati, dokecs vu nebeszki Kánaáu sztopis. Tebé túdi hráni, okrepi krúh nebeszki, manna novoga zákona, od stere právi vecsna pravica: „Ki jej z toga krúha, na veke bode zsivo.“

Vu paradizsomi poleg dreva znánja dobroga i hūdoga je sztalo drevo zsvljenja, stere szád vzsivajocsi bi sze nasi prvi sztarisje *lehko odszlobodili od telovne szmrí; ali naj to po gresnom szpadáji nebi vcsinoli, bozsá pravica je njé ztírala z paradizsoma i eden angel z zserjávím mecsom je sztrázso k drevi zsvljenja pelajocso pot. Ali szmilenoszt bozsánszkoga zvelicsítela je na velki csetrtek nam novo drevo zsvljenja poszadila, edno csūdnovito krúhsno drevo, z stere csi mo jeli, sze odszlobodimo od vekivecsne szmrí. K tomi drevi zsvljenja prihájaj krcsánszka dūsa, naj bi sze po njegovom csūdnovitom szádi ozdravo od szmrtnoga gresnoga vnjeda.

Pripovedávajo nam, ka je Mithridates kral níkse vrásztvo gorinajsao, z sterím sze steo proti zagíftanji zagvūsati i szledi je njegova nátura proti cseméri na telko obranjena bila, ka gda sze je vu rimskom robsztvi steo z csemérom szkoncsati, csemér je zse níkse mocsi ne meo ober njegovoga tela. Escse csūdnovitejse vrásztvo nam szpravo Jezus na szlednjoj vecsérji, gda nam je dao telo szvoje za jesztvino i krv za pitvino, stero csi sto dosztójno k szebí prime, takso mocs zadobi, ka njegovoj dūsi hūda nagnenja skoditi nika nemrejo. Záto právi szv. Ambroz: „Té krúh nebeszki za vrásztvo vzsivamo proti hūdim nagnenjam.“

Szv. Cyrill mocsi szv. precísicsávanja etak naprera-csuua: „Csi te gizdoszt napihne, prihájaj k tomi szvesztvi, té pouizen krúh te znizi. Szkopi szí? vzsivaj té krúh nebeszki, té obiljávajocsi krúh te za darovitnoga vcsini. Csi szí nevosceni vzemi té krúh angelszki i té lūbezni

pun krüh te za lübeznivoga vcsini. Nezmeren szi vu jeli i pili? Vzsivaj Krisztusa krv i telo i to telo, stero je na telko vmárjano, stero sze stirideszét dni i stirideszét noci posztilo, stero je z jeszion i z zucsom napájano, te zagvüsno na zmernoszt navcsi. Csi szi mlácsen, manjáren szi premislávati od vecsnih pravic, pokrepi sze z Krisztusovim telom i napunis sze z vrelov pobožsnosztjov. I csi te na hotlivoszt nagible telo, prihájaj k tomi szvesztvi, Jezusa devisko telo tebé tüdi ocsiszti.“

Vu szv. pizmi je szpizsano, ka gda je skrinja méra bozsega vu hizsi ednoga Obededom csloveka tri meszece bila obvarvana „Goszpod je blagoszlovo Obededoma i celo hizso njegovo.“ To nam znamenüje na düso levajocse blagoszlove, vu sterih je cslovik po precisiscsávanji deonik, ár ne szamo skrinji méra bozsega, nego szamomi Goszpodí dá sztán vu szvojem szrci. „Hodte blagoszlovleni Ocsé mójega . . . ár szam tühinec bio i gor szte me prijéli.“ Kak velki blagoszlov szi szprávi on, ki Jezusa vu precisiscsávanji k szebi primle! Vu Emmaus setüvajocsi vucsenicje szo ne szpoznali Jezusa, ár szo njima ocsi bilé zavite. Ali od njegove nazocsnoszti sze zsarilo szrcé vu njih; gda bi szi pa szedo z njima i vzemsi krüh blagoszlovo i vlomoga je i ponüdo njima — „odprle szo sze njidva ocsi i szpoznala szta ga.“ To je tüdi ono znaménje, kakse blázsentvo i veszeljé razlejé k nam vu precisiscsávanji prihájajocsi Jezus vu nasih szrcáh.

Vu precisiscsávanji sze neszkoncsanoga blagoszlova vretina odpré pred tehom krscsánszka düsa. Lepo právi záto sz. Augusztin, ka nam je Bog zse vu szvojoj vszomogocsnoszti vecs dati ne mogeo.

Asverus kral je zézvao tivárisico szvojo naj bi vu králeszkaj lepoti z koronov na glávi sze szkázala na onom goscsenji, stero je on dao pipraviti; ali kralica je zavrgla. Kral sze na to razszrdo i ztirao kralico od szébe. Tebé je tüdi düsa krscs. szebi zarocso Vszemogocsni ino te pozáva naj bi z jákosztni oblecseni z pravicsnosztjov okincsani prihájao k njegovomi goscsenji. Csi bi sze ti vözugcsávao, ali pa nebi tak oblecseni prihájao k njemi, kak sze to dosztája, jeli ga z tem nezbantüjes, jeli te za toga volo neodvrzse od szébe? Zmiszli szi na evangeliumszko

priliko od velkoga goscsenja, gda szo sze pozváni po vszakojačkih prilikah vözgučsávali i ne szo steli priti na vecsérjo. Te je pa goszpod vöpovedo, ka z onih, ki szo povableni, ni eden nede kostao vecsérje njegove. To csáka na one, ki vu vremeni szvojega zdrávja zavrzsejo pozávajocso rejcs Jezusa i nepascsijo sze k njegovomi sztoli; vu vremeni neszrecse pa, ali na szmrtnoj poszteli sze njim pa neda, ka bi kostali to bozsánszko goscsenje.

Vsze nacsí szo csinili krscsenicje sztárodávnih csaszov kak zdajšni mrzli krscsenicje. Známo od njih, ka szo pri vszakoj mesi k precsiscsávanji prihájali. Prvi krscsenicje szo escse z szebom domo dobili Krisztusovo telo, naj bi sze z njim vu szmrtnoj pogübelnoszti, stera sze njim vu onom vremeni preganjanja hitro pripetila, okrepili. I gda szo vecskrát angelszki krúh vsivali, zšiveli szo túdi tak csiszto, kak angelje. Szpunilo sze nad njimi Jezusa obecsanje: „Ki je telo moje, i pijé krv moja, on je vu meni, i jaz vu njem.“ Lehko szo szí zgučsávali z szv. Pavlom: Zšivém, ali zse ne jasz, nego Krisztus zšivé vu meni“, ár sze vu vszem njuvom zšivnesjem djánji szkazšúvao vu njuvih szreah zšivocsi Krisztus. Szpunile szo sze nad njimi recsi szv. Cypriána: „Krisztusa noszécsi posztánemo, csi Krisztusa telo i krv k szebi jemlémo, ali kak nam szv. Cyrill právi: po gosztom vszivanji Jezusovoga tešla i krvi njegove Jezusova krvna rodbina posztánemo. Rávno po szv. precsiscsávanji szo dobili prvi krscseniki ono velko mocs i batrivnoszt, ka szo sze szvojim preganjalcom protiposzta-
stavili; nabranjeni i okrepleni z tém nebeszskim krúhom szo med sztrahovitnimi mantrami sztálno vadlúvali szvojo vero szvojemi Jezusi vu zšivljenji i szmrći verni osztanolí trosztajocsi szebé z szv. Pavlom: „Csi de Bog z nami, sto de proti nam?“ „Napojeni z toga keliha — právi od njih szv. Augusztin — obládali szo vsza telovna i krvna zšelenja,“ Szv Cyprián pa etak od njih pise: „Vu nikso pogibelnoszt szo sze ne podáli, ka nebi prvlé k oltárszkomí szvesztvi prihájali; ár szo dobro znali ka nam zmenka mocs, csi nasz szamo oltárszko szvesztvo nepokrepi.“ Záto je bilo njim dopüscseno. ka bi szí Jezusa szv. telo escse vu szvoj dom odneszli, ka csi bi preganjalei nedovedno na njé vdarili ino je vu vozo odpelali, bi sze szami lehko precsisztíli.

Gda je preganjanje začsalo henjávati, gda szo pogibelnoszti minole, vesaszi sze kršcsenikov vreloszt i pobožnoszt túdi poménsala, dokecs je vu poszlednjih csaszah maticérkev za manjárne kršcsenike mogla zapovedati: „Grehe

Izaias prorok.

Szveti sze jnliusa 6-ga. Pred narodjeujom Krisztusa Jezusa 759 let je prorokúvao Jezusovo narodjenje od Device, njegovo trpljenje i bitko szmrt.

tvoje vszáko leio poleg právde szv. materecérkvi tvojemilaszktivnomi szpovedniki vadlúj i náj menje ednok okoli vúzma oltárszko szvesztvo k szebi primi.“

„Dvoje delo potrebújem — veli Kempis — vu zšiv-

lenji, stera nemajocsi nebi mogao podneszti eto nevolno zsvljenje; vu robsztvo zapreti dvoje potrebujem: jesztvino naime i szvelloszt. Zátó szi dao meni, betezsniki tvojami, oh Jezus, za hráno tvoje szvéto telo i za szvetlo szkalo szvéte récsi tvoje. Rezi toga dvojega nebi mogao zsvieli; ár je recs bozsánszka szvelloszt moje düse, bozsánsztvo pa tvoje je krüh zsitka.“ Té krüh, to nebeszko hráno szo zselili vszi szlugi i szlüzsbence bozse, z sterih nisterne pred vász posztávim.

Szv. Lajos, kral francoski, vu nevaren beteg szpadnovsi je vsze szvoje mislenje na Bogá podigno i hváldávao za ono miloscsó, ka sze naszkori odszlobodi z zemelszkoga robsztva. Gda szo njemi prineszli szv. napotnico i dühovnik bi ga szpitávao; jeli verje, ka je ono Krisztusovo isztinszko telo? on z mocsnov verov odgovori: „Tak mocsno verjem, da bi ga vido vu onoj podobi, vu steroj sze v nébo zdigno.“

Szv. Matilda je vszaki dén k sztoli Goszpodnovomi prihájala i gda je to vsiniti ne mogla, te je nezgovorno práznoszti vu szvojem szrci csütüta. Zátó je vecskrát právila: „Csi bi k precisicsávanji szamo szkóz ognja i plamena mogocsno bilo prisztópiti, ni edno minuto nebi dvojila to vsiniti.“

Gláden nemre z taksov vrelosztjov za hránov szégati, kak je zselela szv. Terezia precisicsávanje. Csi je glih na gosztoma vu vszakoju oszmini, szledi pa vszaki dén ozsivala krüh angelszki, szvoj dühoven glad je li ne mogla szplóh tisati. Z veszeljom je vszigdár csákala vremen precisicsávanja. Száma vadlúje, ka sze vu stirideszeti letah nigdár ne za zdravo csütüta zvün vöre precisicsávanja, gda je notrásnje dühovno veszeljé vsze njéne telovne boleszine vtisalo. Lepo je bilo celo njéno szlednje precisicsávanje. Szvojoj odebránoj szlüzsbenci je Bog zse pred nisterimi letami na znánje dao dén njéne szmrti. Gda bi sze zse priblizsávao on csasz, proszla je poszlednja szvesztva. Kak je zacsütüta zvonca glász, steri njoj je glászo, ka sze Jezus priblizsáva, poleg vsze szvoje szlaboszti je z posztelé sztánola, szvoje roké lepo na molitev szklenola govorecsa: „Prisla je tak Goszpodne, zselna vera, od stere te vecs ne zbantújem, ona vera, vu

steroj mo vidla tebé, zarocsnika mojega. Prislo je vremen, naj bi odhájala z etoga szveta ; Goszpodne, naj sze zgodi tvoja vola !“ Po tom je pa z gorécsov vrélosztjov na licah od nebeszke szvetloszti lescéseca goriprijéla szvesztva. Lepo je zahválila Bogi, ka sze vu krili kath. materécérkvi narodila i vu njoj túdi mrla. Vcsaszi sze znova ponizila i pozsalúvanje pobúdila zgovárjavsa : „Nezavrzsi me Goszpodne od lica tvojega. Pokorno i ponizno szrecé ti nebos zametával. Vu vrednoszti nasega Goszpada Jezusa Krisztusa sze vúpajocsa csákam zvelicsanje.“ Tak je preminola tá szvetica potrostana po vnogom vjémanji Oltársz-koga szvesztva, naj bi sze onoga, koga pod krúhsnim kepom tak dosztakrát k szebi prijéla, nigdár nebi odtrgnola. Tak de tebi túdi krscsánszka dūsa tvoje szlednje precsiscsávanje na szmrtnoj poszтели vretina velke tolázsbe, csi sze vu szvoji zdravi dnévaj vecskrát zjedinis z Jezusom vu precsiscsávanji.

Szv. Franciskusi Saleski sze edna zszenszka potozsila, ka njo razmislenoszt i dūhovna szūhocsa vmárja pri precsiscsávanji, záto szí to miszli, ka bi k sztoli Goszpodnovomi bole na reci mogla prihájati „Ne, dūsa moja — veli szvetnik — za toga volo ne henjaj gor z precsiscsávanjom ; ár nika nepoberé tak vkúp dūso, kak kral njéni, nika jo tak ne szegreje, kak njegovo szunce.“ Rávno té pobozsen szvetnik je vecskrát pravo : Dvojim lúdém je nájbole potrebno goszto precsiscsávanje ; popolnim i nepopolnim. Popolni naj záto prihájajo k Goszpodnovom sztoli, ka bi vu popolnoszti sztálni osztanoli ; nepopolni pa záto, naj bi na popolnoszt prihájali ; mocsni, naj sze nebi oszlabili, szlabi pa, naj bi sze okrepili ; betezsni, kabi sze ozdravili ; zdravi pa naj ne bi obetzsali.“

Escse med szvetom zszivocsi borgia szv. Ferenc, csi je glih vu Katalonii králeszki namesztnik bio, je vszaki oszmi dén k Goszpodnovom sztoli prihájao. Ednomi dvorniki, ki sze z njega za toga volo spotáro, je etak odgovoro ; „Nika sze vam nebi neopacsno vidlo, csi bi na králeszko pozvanje vszaki tjeden ednok lehko pred kralá sztopili, escse bi sze z tém stimáli. Jaz pa nevolen gresnik nebi za velko szrecso meo, csi lehko vszaki tjeden ednok k sztoli krála vszeh kralov prisztopim, kama me on tak lúbeznivo pozáva.“

Kak je Jezus vu szvojem zemelszkom zsvljenji meo oblászt ober hűdih dűhov i je z ednów recsjov ztirao z obszėdenih : tak i vu zdajsnjem csaszi má njegovo szv. telo i krv oblászt nad sztarinszkim nepriátelom nase dűse. Kama Krisztűs notrisztopi, odnet satan odhájati more. Zlátorecsni szv. Peter právi : Krisztűs je z eduov recsjov ozdravo gobavee, z zslakom vdárjene, szlepe, ka sze more te goditi, gda on szam prihája vu nasa szrcá?! Tam zse nemre biti niksi beteg, kde sze szpravitel zdrávja zdrzsáva!“ Lepo právi szv. Bernát : Csi esűlíte, ka szo vasa nagnenja vecs ne tak mocsna, ka szo szlabejse szkűsáve na telovnoszt ; ka szte ne, kak prlé nagűjeni na szrditoszt, nevoscenoszt, hollivoszt i na drűge k tem szpodobne grehe : Goszpodna szv. teli i krvi hvátodávajte, ár vam je toga szvesztva mocs pobogsanje prineszla.“

„Kak jaz zsvím po Ocsi — právi szam Jezus — tak i ki je mené i on bode zsvivo po meni ;“ to je, mocs bozsánszka ga szprehodi i njegovo zsvljenje k Bogi szpodobno posztáne. Od toga szpreobrnenja szv. Tamás aquinszki eta právi : „Csi na poli ali pa vu ogradi losko, nerodno drevo sztoji, stero niksi, ali pa szamo kiszili szád rodi, ka csinijo z njim? Szpameten vért z kaksega dobroga dreva rodno vejko vu njé vcepi, po sterom sze drevo pobogsa ; i vecs nede kiszili, nego zsmahni dober szád prinásalo. Tak sze godi i z dűsov vu precisicsávanji Po Ádamovom grehi sze ona vu koreniki szkvarila, szploh nerodna posztánola i vecs je ne száda zsvljenja, nego szmrti i szkvarjenja prinásala. I ka sze zgodi z njov? Gda sze dűsa po milosci vu krszti i pokore szvesztvi znova porodi, po tom pride njéno vceplávanje i szpreobrnenje po Krisztűsovom szv. teli, stero k szebi vzeme ; odhája njéna prvėja nerodnoszt, henjajo sze djánja szmrti i szkvarjenja, po Jezusi Krisztűsi znova zácsa zsveti i djanja nemrtelnoszt, pravice i vecsnoga zsvljenja roditi“.

Od pelikan fticsa právijo, ka csi njegove mláde kacsa vje, odpré szvoje teilo i z szvojov lasztivnov krvjov vrácsi i odszlobodi njuvo zsvljenje ; rávno tak csini csi szvoje mláde gladűvati vidi, z szvojov lasztivnov krvjov njé nakrmi. Jeli je Jezus ne rávno tak csino? Naj bi nász odszlobodo, krv szvojo je ztocsó, i vu oltárszkom szvesztvi szvoje teilo i krv dá za hráno nase dűse!

Ali Jezusa teilo i krv ne szamo ka dūso nahráni i okrepi nego dosztakrát escse csloveka na telovna gledocs pomore. „Csi je z onih odhájao vszefelé beteg, ki szo sze szamo Jezusa oprave teknoli, jeli nebi odhájao tūdi z nász, ki szmo szrecsni ne szamo sze njegove oprave i tela tikati, nego njega vu nasa szrcá prijéti i njega tekáj vzsivati?!“

Od nazianszkoga szv. Gregora estémo, ka je po vjémanji Krisztusovoga teila i krvi vecskrát csūto, ka sze vu njem telovna njegova mocs ponovila. Szianszka szv. Katalena pa gdakoli je ne mogla k precisiscsávanji sztopiti, je od velke szlaboscse omedlevala; ali po precisiscsávanji je szvojo mocs nazájzadobila. Szv. Miklos od Flūe je vise edno leto rezi vsze hráne zvūn precisiscsávanja zsivo i z té nebeszke hráne je takso mocs i zdrávje vzsivao, ka szo sze vszi csūdivali.

I csi szo glih redke takse példa, itak sze lehko vūpamo ka on Zvelicsitel, ki je vu szvojem zemelszkom zsvljenji k njemi prihájajocsim ne szamo vu dūsevni, nego i telovnih nevolah pomágao, nász tūdi nezavrzse vu nasilih telovnih zemelszkih nevolah i potrebnicsah, ali nam pa to náj menje mocs dá po szvojem teili i krvi, ka bi njé mirovno podnásali.

Po precisiscsávanji sze nadale vu nasa teila szemen nemrtelnoszti zaszadi stero, sze vu gorsztanenji nasem na zsitek vekivecsni szklica; ár eta gucsi bozsánszki Mester: „Ki je moje teilo i pijé moje krv, zadobi zsitek vekivecsni i jasz ga zbūdím na dén szlednji“. Za dosztajno precisiscsávanje nam tak szam Jezus obecsáva z teilom odicseno gorsztanenje. Szv. Irén na to gledocs eta právi: „Kak bi mogla prejti nasa teila, stera szo z Jezusovoga teila szvojo hráno, i z njegove krvi szvoje pilo zadobila? Jeli Jezus ne zsitek i gorsztanenje? Gda bozsánszki Zvelicsitel vu nájszvetejsem oltárszkom szvesztvi vu nasa teila sztopi, te szemen zsvljenja i dike vu njé polozsi; pod pepéлом zsarécsi ogenj je to, steri vu nasilih telah zazsgé vsze, ka necsisztoga je po grehi vu njé prislo; szamo ná glász szodnjega dnéva csáka, ka bi pravicsnih teila szpreobrno na szpodobnoszt Jezusovoga odicsenoga teila.“

Ali naj bi z precisiscsávanja obilen szád vdáblali, moremo sze k njemi dosztajno priprávlati. Z té nezmen-

kane vretine vsze vecs miloscse zadobino, kama z véksov lúbéznosztjov i pobožnosztjov mo szi z njé zajímali.

Od dosztójnoga priplavljanja k szv. precisicsávanji.

„Csi bi sze pohájanje kaksega zemelszkoga kralá trostao — veli szv. Bernát — kak bi sze poszkrbo, naj bi hizso szvojo ocsiszto, osznajzso! gda sze pa nebeszki Kral k tebi pripravla, jeli ti ne trbe na dosztójno njegovo gorprijémanje escse vékso szkrb nosziti?“

K zidanji cerkvi Goszpodnove sze Dávid kral dugo, z velkov szkrbjov pripravlao, naj bi szvojemi plemenitomi Bogi dosztójno hizso podigno.“ Delo je veliko — právi on — ár sze Bogi i ne csloveki szprávla prebivaliscse, i jaz szam zevszov mocsjov vküpszpravo sztroske na cérkev Bogá mojega.“ Pa je té zidine, stero je szin njegov, Salamon, vu tecsáji szedmérih let goriposztavo, nájszvetesi deo szamó skrinjo mira bozsega z mannov vu szebi zdrzsávao, stera je oltárszkozszesztvo szamo znamenüvala! Kama z véksov szkrbjov moremo düse i szrca nasa pripraviti, naj bi ona dosztójna szvesztvena meszta bilá vu precisicsávanji k nam prihájajocsega Jezusa!

Prestimaj düsa krscsánszka recsi Habakuk proroka: „Csiszte szo ocsi Goszpodnove i nemrejo glédati hüdobe,“ tekáj i opominanje szv. Pavla apostola: „Naj szküszi záto szebé cslovek i tak je z etoga krüha i pijé z etoga pehára, ár ki nevredno je i pijé, szam szebi szodbo je i pije ne locsivsi Goszpodnovo telo.“

Vrednoga precisicsávanja prva potrebsina je: szrcsna csisztocsa. Vu Kempis Tomása knigi: „Hoja za Krisztusom“ bozsánszki zvelicsitel eta guesi krscsánszkoj düsi: „Jaz szam lübitel csisztocse i darovnik vsze szvétooszt. Jaz csiszto szrcé iscsem i vu njem szi pocsinem. Pripravi meni gorpresztreto gosztílnico i pri tebi obdrzsim vüzem z mojimi vucsenikmi. Csi to scsés, ka bi k tebi prihájao, ocsiszti sze z sztarinszkoga kvásza i osznajzsi hizso szrcá tvojega.“

Prvlé, kak bi Jezus pri szlednjoj vecsérji vucsenikom szvojim ponüdo szvoje telo i krv, njim je opraó nogé i Petri, ki je to njemi ne steo dopüszttiti, je ete recsi zrocsó; „Csi te ne operém, ne bos meo tála z menom!“ Vu

tom je nam tudi opominanje dáno, naj bi szi vu pokore szvesztvi prve dúso od vszeh grehov ocsisztili i szamo po tom k vjémanji tela i krvi njegove prisztopili, ár ovacsi z njim nemo meli tála. „Drági oblek neszranjújemo vu zamázano skrinjo — právi szv. Augusztin — kak bi tak vu tom szvesztvi Krisztusa szlobodno k szebi prijéla ona dúsa, stera je z grehami zamázana?!“

Nájsztrahovitejse delo bi bilo, csi bi sto znajocsi vu szmrtnom grehi prisztopo k precsiscsávanji. On bi oszkruno szvesztvo kak Judás, od koga zlátovüsztni szv.

PREKMURSKO
MUZEJSKO
DRUŠTVO
V
MURSKI SOBOTI

János právi: „Judás mrmra (gda je Magdalena drágo mazalo vlejála na Jezusove nogé), Jezus ga trpi; Judás je szkopi i tovaj, Jezus ga sztrpi; Judás szi premisláva, kak bi odao Goszpoda szvojega, Jezus ga izdaj sztrpi: ali kak sze nevredno precsiscsávao, hitro je vu oblászt satana dáni, ár kak nam szv pizmo právi: „po precsiscsávanji je satan vu njega sztopo.“ „Pazi — opomina nasz on zlátovüsztni — ne ka bi Herodesi bio szpodoben, ki je pravo, ka on tudi novorojenoga kralá sesé moliti, csi ga

je glih vmoriti nakano. Od Herodesa je odbezsao Zvelicitel, tebi sze pa dá gorinájti; kak sztrasno bi bilo, csi bi njega tvoji szmrtni grehi vmorili!“

Pri sztarinszki rimlancaj je návada bila, ka szo na szmrt oszodjenih szod na papér szpizsali, steroga szo ti neszrecsni mogli dolipozsreti. Priszpodobno sze godi pri nevrednom precisiscávanji. Taksi húdi cslovek túdi z Krisztusovim szv. telom pozsré szvoj szmrten szod, kak apostol právi: szodbo je i pijé za szébe. Ober onih, ki sze nevredno precisiscávajo, poszebno mocs dobi satan. Szv. Cyprián púspek nam pripovedáva, ka edna zsenzska, csi je glih vu bolvanszkih áldovah tal mela i jela z bolvansz-koga áldova meszo, sze je itak podsztopila k Goszpodnovomj sztoli prihájati, kak nigda Judás, ali vcsaszi je vu satanszko mocs szpádnola: razgrizla szí je szvoj jezik, razdrápala szvoje telo i med sztrasnimi mokami je vmrla. Szpomené sze nadale on púspek z edne mláde devojke, stera gda bi vu pregánjanji Krisztusa zatajila, je z ovimi vernimi navkúp szlopila k precisiscávanji. Ali kak od njé ón pobozen szvetnik právi: ne hráno, nego csemér je k szebi prijéla. Ne je mogla szv. ostio dolpozseti, nego zádávlajocsa sze mrtva je na zemlo szpádnola.

Nevredno, vu szmrtnom grehi oprávljeno precisiscávanje otrdi cslovecse szrcé i szploh ga pod oblászt satana vrzse. Eden roparszki vodnik vidévsi, ka njegove bande edna kotriga pri vszakom lúdomorsztyvi trepecse, njemi ete tanács dao; „Idi i preciszti sze ednok nevredno i vecs sze nebos bojao, ne trepetao.“ Gda bi szpuno té tanács, vcsaszi je rezi bojanoszti dogotovo vszo lagojino.

Fridrik caszara je pri ednoj lovini eden plemenitás vu szvoj kasteo povabo. Vidévsi pa caszar ka je njemi osznovlena hizsa puna pavocsine, csemerno je odisao govorécsi: „Eto meszto je dobro za lovszke psze, ali ne za caszara! Jeli sze ne trbe Szini bozsemi vecskrát tak tozsiti, gda ga lúdjé vu szvoja od grehov ruzsna szrcá przilijo.

„Sztarinszki prirodopiszatelje právijo — veli szv. Bernát — ka kacsá, gda k potoki pit ide, prvlé csemér vöplúne. Tak more i on csiniti, ki k precisiscávanji, vretini vsze milosztyi prihája i scsé piti z Krisztusove krvi, naj vöplúne szvoj csemér, fancoszt, odúrjavanje i vsza nedosztojna mislenja naj odzsené od szébe.“ Escse vsze

gresno nagnenje, nerédno pozselenje szi mores z szrcá tvojega odbiti dūsa krscsanszka pred precisicsávanjom, ár Jezus szplóh csiszto meszto zselej szebi za pocsinek. Izraelci prvlé kak bi na Sinaiszkom bregi deszétére zapovidi dobili, szo sze mogli poleg bozse zapovidi mujti. Kama csisztejsé more biti nase szrcé, gda szamoga právdodávca vzememo k szebi vu precisicsávanje.

III. Ludviga Francoskoga kralá je eden bogat goszpod k szebi pozvao. Vidévsi pa kral, ka je hizsa, vu stero je ga notrivelao oklajena z szpacslivimi kepami, vcsaszi ga je povrgao. Jeli sze vu tvojoj dūsi oh k precisicsávanji pripravljajocsi krscsenik neznájdejo k tem szpacslivim kepam szpodobna i Nájszvetejsega ocsi zbantūvajocsa ne-csiszta pozselenja? Vkraj z njimi, ovacsi odhája od tébe tvoj Zvelicsitel i njegovo pohájanje bo ti na preklénsztvo! Escse vecs moremo vesiniti. Csi bi káksi velki goszpod, ali pa rávno szam kral nakano kuam prihájati, zagvūsno ne szamo, ka bi z csisztili, nego na kelko ki szamo mogocsni bili, tūdi okincsili szvojo hizso, naj bi sze njegovo zdrzsávanje njemi pri nasz dopadnolo. Priszpodobno vesinmo, gda sze Jezus, kral kralov, k nam pripravla vu szv. precisicsávanji: ne szamo, ka moremo z szrcá zbriszati greha, nego i z vszakojacskimi jákosztmi moremo njé escse okiucsati.

Szv. Gregor píse, ka vu sztarinszkih krscsanszkih csaszah je tá návada bila, ka prvlé kak bi lūdjé k precisicsávanji prihájali, sze je diákon (nisise oblászti redovnik) k njim obrno govorécsi: „Kí szo ne pripravleni, ka bi k tak velkoj, plemenitoj szkrovnosztí prihájali, naj nazáj sztopijo, i drūgim meszto dájo!“ Po tom sze pa k pripravlenim obrno govorécsi: „Prihájajte eszi z verov, bojznosztjov i lūbéznosztjov!“ Z steroga previdimo, z kaksimi jákosztami szi moremo pred precisicsávanjom nasa szrcá okiucsati.

Szobocsanec.

(Dale.)

Zakaj sze jaz pri Jezusi rad drzsim?

VIII.

Kama sze pascsite
Ovesice kam?
Ne'dte za drügin, jaz
Právo pot znam.

Ne'dte med gresen szvet!
Ne'dte szem-tam,
Gde bi med trnjom vasz
Zgrabo satan.

Hodte le k Jezusi,
Gde szem jaz rad.
*Ve je on meni, vam
Lübleni brat.*

Deca Marijina
Hodite szem!
Jezus Marijin szin
Brat vam je vszem.

Skapuler noszite.
Žnáte zakaj?
Jus máte pravít' Njem
Bratec szí moj.

Skapuler noszite?
Právite: da.
V pleszi, necsisztoszi
Neszmite ga.

Mocs za to, milosceso,
Jezus, brat, má.
Csáka vasz, dá vam jo
Do dna szrcá.

* * *

Naj szem Marijin szin
Jezusov brat,
Idem vu cérkvico
Telkokrát rad.

Szrcsen.

Nájdeno csiszlo.

Paulinus imenüvane novine v Trieri szo to lepo zgodbo na szvetlo dale. Dvá deáka szta potüvava vu vremení pocsinka; jáko njima je vrocse bilo; komaj szta csakala, ka bi do edne kresme prisla, gde bi sze malo razhládila.

Te je eden, po iméni Ludvik, nikaj ovárao na zemli, prigne sze i gori vzeme to recs, ali komaj je gori vzeo, scseo je nazájlücsiti, edno sztáro, ponoseno csiszlo je bilo.

„Ludvik, daj szem to csiszlo, ne norcsári sze z pobozsnih recsih, ve je jaz szhránim i imájiteli njegovomi nazájdám, odgovori njemi pajdás.

„Sto bi koli bio té sztarine imajiteo, pravo je norcsalivo Ludvik? Zagotovo, kákxa sztára baba. Ve nam zdrava pamet právi, ka moski, poszébno zobrazseni moski v toj satringi ne vörjejo! Pa kak bos koli mogeo to pobozsno mamico gornájdti? Znamkar nebos vu vszakoj vészí, po sterih bo nama pot prekpelala, vökricsao, ka szí edno ponoseno csiszlo szrecsno gornaiseo?“

„Csiszlo je, odgovori Károl, kralici nébe i zemle poszvecseno i vu nájbлизnjoj Marijánszkoj kapelici je pred Marijin kep denem.“ Ludvik vidivsi, ka sze njegovo norcsüvanje prijáteli zameri, je vecs nikaj ne vüpaó praviti.

Potnika szta pohitroma do edne kapelice prisla; odprta je bila. Károl v njo sztopi, prijáteo njegov ga nazáj ne drzsi, ali itak vüne osztane.

Po dugom csákanji on tüdi notri poglédne, ka koli dela tak dugo Karol. Pred kepom szreca Marijinoga ga vidi klécsati i prav szresno moliti. Gda bi molitvi opravo, k prijáteli sze obrné ino njemi právi: csiszla ne niham tü; za szpomin szí je szhránim na nájimenitnesi hip mojega zsitka. No no lehko szí v toj razdretoj kapeli kakso prikazen vido z ovoga szveta? Prikázni szem ne meo, ali záto me Marijino szrcé trüd povrnolo, ka szem ne mimo kapelice so, Vidis, dugo szam dvojjio, ne szem szí mogeo zvoliti sztána, v steroga bi sztopo. I zdaj v toj kapelici szvetlo sztoji pred menov vola bozsa: veliki áldov morem dopri-neszti, dühovnik morem posztáti.

I Károl je zaisztino dühovnik posztao. Gda bi eden

csasz pobozsno i goréese obdelávao gorice Goszpodnove, po zapovedi naprej posztávlenoga visesnjava pasztéra je zravnani vu eden spitao, naj tam betézsne trosta, dvojécse omocsi, gresnike szpokori, mirajocse z lüblénim Jezusom pomiri i szrecsno szprávi na to dugo na ov szvet pelajocso pot. Zaisztino ne sze je mogeo blázsenoj Devici Mariji zadoszta zahváliti na toj velikoj miloscsi, ka njemi je pozvánje na dühovniski sztán szprávilla, v sterom je on teliko prilike meo dobro delati, Bogá dicsiti, blizsnjava düso od pogüblenja resiti.

Eden dén szo ednoga betezsnika vu spitao pripelali, ki sze je nikak ne scseo szpovedati, csi je glih zse na szkrádnjem bio. Karol pri Marijinom materinszkom szrci isese pomocs na to düsevno rano. Bozsa miloscsa njemi pamet preszveti i eto píta od toga betezsnika: povejte mi lübléni moj, szte vi, dokecs szte escse dete bili, z máterjov ne molili szvétoga csiszla?

Jaj, proszim jih, naj mi od csiszla nikaj naprej ne noszijo. Ka szem v celom mojem zsitki neszrecesen bio, ednomi csiszli mam zahvaliti. Kak dete szem vszaki den molo z mojimi dobrimi roditelmi szv. csiszlo, te szam escse blázseni bio. Po ocsovoj szmrüti szo me razvüzdani pajdásje i nedosztojno cstenje na krivo pot szpravili -- ne szam scseo materinszkoga dobroga opominanja vecs gorivzeli — zato szam sze na pot szpravo. Mati szo me pri szlobodi blagoszlovili i szkuznatnimi ocsmi oproszili: „Szinek moj zmoli na tom csiszli, stero ti za szpomenek dam, vszaki den koncsi edno zdravo Marijo.“ Obecsao szem njim ali komaj szem bio edno vüro dalecs od doma, zse szam je tá lücsó i escse szam, tak dabi ncri grátao, klaeso po njem. Od té vüre mao szam vecs niksega mira ne meo. Toga dnéva nikdár ne pozábim junius a . . . „23 — toga jeli — njemi v recs vuidejo dühovnik — je to bilo. I gda bi betezsnik pitanje poresznio, dühovnik recsi nadeljávajo: Jaz szem tüdi ne pozábo onoga dneva, ár szem vase csiszlo jaz najseo.“

Potem razlozsi dühovnik betezsniki, kak ga je csiszlo k Mariji pripelalo i kak je tam szpoznao pozvánje na dühovniski sztán. „I zdaj vam nazáj dam csiszlo vase, naj ponjem pridete nazáj k Bogi, po kom szte sze od njega otrgnoli.“

I tak sze je tūdi zgodilo. Joesics je belezsnik v roke vzeo szvoje zse dávno zgūbleno csiszlo i kūsno je. Grehe szii je szresno pozsalūvao, szlednja szvesztva pobožno gorivzeo i med temi recsmi: „Marijino Szrcé bodi mi na pomoc“ je dūso pūszto. *Marijin.*

Ka je mogocse edno dobro dete vcsiniti?

„**V** nogokrát je zsmetno gresnika z blodne poti na právo szpraviti. V császi sze tak vidi ka nevalá. Ali edno pa li pomága, trpljenje. „Odlocsite sze, ka sze za povrnenje gresnika v kom zatajite“. Té recsi je pravo eden dūhovnik vu ednoj soli. Eden máli pojeb szii je prevecs na szrcé vzeo. Szram ga je bilo, ka njegov ocsa vszaki dén pijan pride domo i zsalosztio sze je, ka mater vszaki dén jokati vidi. Eden szklep zdaj naprávi.

„Tiho bodite mama, právi po soli materi, zse ne bodete dugo za ocsa jokali.“

Na drūgi dén pri obedi dete szamo zsupo ino krūh vzeme kszebi, ovo jeszti dōleporine.

„Szi belezsen?“ pita ga mati.

„Ne, lūbléna mati, zaisztino ne.“

„Te pa jej“ odgovori ocsa.

„Dnesz ne ájta“ je odgovor.

Sztarisa miszlécsa, ka szii je dete to szamo tak v glavo vzelo, szta njemi poszt prepovedala.

Vecsér poleg návade ocsa pá pijan pride domo i pszūje pa spota. Dete jocse i na drūgi dén pri obedi nescse niti zsupo k szebi vzéti, nego szamo krūh i vodo. Mati nemirovna gráta, ocsa sze zburka.

„Mores jeszti, zapovem ti“ právi njemi zburkano.

„Ne ajta, tecsász nehom jo, dokecs sze vi zapojite, dokecs bodete preklinjali, dokecs do mama mogli jokati. Jaz szem to lūblénomi Bogi obecsao, ka bom sze po szvojolnom trpljenji kastigao, naj on vász ne kastiga“.

Ocsa debelo poglédne szvojega szina potem pa ocsi povezne. Ne je znao, kak njemi je. Ali vecsér je trezen priso domo i deteti je jeszti k téki szpadnolo.

Ali návaden greh sze ne dá na ednok prepraviti. Ocsa pá zacsne pijancsivati, dete sze pa posztiti.

Zdaj je zse ne vüpaó szinka opitati zakaj sze poszti. Szkuzé ga pobijejo i zslico tá dene, ne je vecs; mati sze tüdi jocse jocse, szamo dete osztáne mirovno. Te ocsa gori sztáne, szineka na szrcé pritiszne ino ga pita:

„Bos vszikhár tak delalo dete moje?“

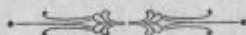
„Dokecs sze ne povrnéte ájta, ali dokecs jaz ne merjem.“

„Dobro je, ne trápi sze i mati sze tüdi naj vecs ne jocse. Edno dete mené ne obláda vu sztanovitnoszti.“

Ocsa zdaj recs zdrzsi i sze vecs *nigdár ne zapoji*.

Telko je mocgocse edno dobro dete vcsiniti.

Szrcsen.

Szv. Jozsef potni voditeo.

Eden pobozen redovnik klostra Montserrat na Spanjolszkom je rad csasztio szv. Jozsefa. Poszebno ga je to genolo, gda szí je premislavao, v kaksem szíromastvi je mogeo on z Jezusekom i z Marijov v Egyptom pobegnoti. Prigodilo sze je ednok, ka je té redovnik od daleka meo domo idti. Zse je mraküvalo i on escse dugo pot meo do doma napraviti. Na ednok vpamet vzeme, ka je zablodo. Ka szí zdaj te zacsne. Nocš je tü, okoli njega szo szame grozovitne globocsine, cse sze poskali i doliszpádne, zshiv ne pride vö. Zse nakani, ka szí tü vünej pocsiné, i gda szveteo dén gráta te bo dale so, gda na ednok v pamet vzeme, ka pred njim eden mozski edno mulo zsené, na steroj edna prevecs po szíromaskom oblecsena zsenzka szedi z ednim detetom. Vcsaszí k tomí tühinci sztopi ino ga pita za právo pot. Tühinec njemi právi, naj szamo ide za njim. Med potjov szo szí lübeznivo pogucsávali i pohitroma h klostri prisli. Ali gda bi do njega prisli tühinca z mulov je ne bilo vecs viditi, i ga ne bilo vecs naidti. Redovnik je pa z punim vüpanjom na dale csasztio szvétoga Jozsefa na pobegi v Egyptom zdaj zse za hválo dávanje tüdi, ka ga szrcseno v szamosztan pripelao.

Marijin.

Eden trn z trnjave korone.

Vu zacsétki szedemnájsetoga sztoletja je zsvela v Roveredo-i na Tirolszkom csasztita Giovanna Maria della Croce, steroy sze je ednok precsiszta Devica Marija szkázala ino eto právila :

„Moje i mojega szinü zsvljenje zemelszko je prevednoma eden krizs bilo, pa ti njegova nebeszka zarocsnica, bi mogla kaj drügo zseleti, kak krizs? On je ne steo z krizsa dolisztopiti; ne szí záto njegova práva naszlednica, cse do konca pri krizsi ne osztánes. Nega bolsega orozsjá za zvelicsanje, kak krizs i brigo nosziti z lübavi do onoga, ki nasz je tak neszkoncsno lübo. K krizsi, k krizsi te vábim, o vojszkoválka Krisztusova! Krizs te szkoz vszeh tezsáv toga zsilka szrečno szprevodi. V tih najbritkesih bolecsinah szí deni trnjavo korono na glavo i pravi : *„To trplenje je eden trn z trnjave korone Jezusove“*. „To knigo szvétoga krizsa v celom tvojem zsitki esti, nocs i dén prebiraj.“

Na té recsi ona odgovori : Bozsanszki zvelicsitel, csini z menov, ka ti sesés. Trpeti sesém z tebov, trpeti i mreti za tébe.

M.

Glászi z domácsih fár i z celoga szveta.

Szv. Szebestján. Na rizsálszko nedelo je sztopila Szukics Ána z Proszécske Vészi z krivovere v jedino zvelicsajocso mater cérkev. To sze je pripetilo ne dugo v Szoboti i na Tisini túdi. V obema mesztoma je edna-edna zsenszkoga szpola düsa vredna bila pravico szpoznati i k Jezusi pridti.

Salomvár. Edna fara je to v nasoj szombatelszkoj

püspekiji. Juniusa 3-ga je tü, kak nam tamsnji gorécsi kaplan písejo, eden mladénc z kalavinszke vere na katolicsanszko nazájsztopo. V krátkom vremeni je on te 15-li. Stirje sze zse pá privprávlajo.

Ruszovszko. Cár je dopüszto zdaj povrnenje na drügo vero. Prle je tü zabranjeno bilo na drügo vero prek sztopiti. I komaj je dovoljeno povrnenje, zse je v nisterih tjédnah sésztdvajszeti jezér sztarovercov v naso katolicsanszko mater cérkev sztopilo.

Pisemo to morebit, ka bi sze stimali z tém? Bozsa miloscsa je napravila, hválo dajmo záto njemi za té dár i molimo za té nase nove brate i szesztre, ka v toj právoj veri sztanovitni osztánejo. Vidite drági krsceseniki, na jezere jih sztopi vu katolicsanszko szvéto matercerkev, zvüna stere nega zvalicsanja.

Nisterni nasi domácsi szlovenci sze pa protijo, gda je dühovniki, szlugi Jezusovi malo osztrej kárajó, ka vö sztopijo! Komi bo to kvár? Szó Judasi hasznili szrebrni penezi? Ka je dobo za njé? vaját, nevüpanje, pekel. Dye poti pelata na ov szvet, edna gor, drüga dol, ki nesese goridti, bode dolso, ár szmrt ne dá csakaüi.

Szeverna Amerika. Ednoga katolicsanszkoga indianzkoga poglavnika je scseo eden lutheranszki dühovnik za szvojo vero küpiti. Dobro pazite, kak szta sze pogájala.

Dühovnik: Za kelko zatajis katolicsanszko vero i knam sztopis?

Poglavnik: Za vnogo penez.

Dühovnik: Doide 200 dollárov?

Poglavnik: Doszta vecs zselem.

Dühovnik: 500 dollárov ti dam.

Poglavnik: Escse doszta vecs mi trbe.

Dühovnik: Te mi pa ovadi sumo, stero zseles?

Poglavnik: Telko mi daj, kelko mi jedüsa vredna.

Da pa niti ali szvet ne telko vreden, kak nasa düsa, ne szta sze mogla pogoditi. Te indianec nasz oszrcsi i na pamet prineszé recsi Jezusove: „Ka valá csloveki, csi celi szvet pridobi, düso szí pa pogübi.“

Dári za ponávanje cserenszovszke cérkve na szpome-
nek 50-letnoga razglasenjá verszke pravice od Marijinoga
nevtepenoga proprijétja vküp dani :

a) **Na lurdszko Marijo i na ponávanje Marijanszkoga oltára :**

Tkálec Vilmos od Lipe	5 frt — kr.
Cserenszovszke dekle	51 frt 60 kr.
Dolnje Bisztricske dekle	26 frt 26 kr.
Gornje " "	29 frt 30 kr.
Szrednje " "	1 frt 50 kr.
Szrednje Bisztricske zsenzke	7 frt 73 kr.
Zsisskovszke dekle	40 frt 83 kr.
Trnászke dekle	43 frt 60 kr.
Ofer	101 frt 80 kr.
Horváth Stevan z Amerike	3 frt — kr.
Od oltára Szrca Jezusovoga osztalo	55 frt 72 kr.
Drügi fárniki	4 frt 32 kr.
Kotrige zsiivoga rozsnoga venca	249 frt 83 kr.
Domácsi fárniki	40 frt 69 kr.
Vsze vküp	661 " 18 "

Podoba z oltárom, sz angelci vréd pride na	355 frt — kr.
Poszvecsnjeka k szvesztvi	29 frt — kr.
Dvoje razpetje	8 frt — kr.
Csisesenjë velikoga oltára	20 frt — kr.
Sztolári za posztojalo za rozse	60 frt — kr.
Regatlini, práh, magnesiumposzvet	52 frt 95 kr.
Sztolec za lurdszko Marijo	7 frt — kr.
Peroti angelcom	6 frt — kr.
Kolári	1 frt 80 kr.
Goriposztávanje podobe	12 frt 24 kr.
Szvecse	77 frt 50 kr.
Vsze vküp	620 " 49 "

Osztáne na podobo Angela csuvára	3 frt — kr.
Na podobo Szv. Stevana i Imrija	37 frt 69 kr.

b) **Na podobo Angela Csuvára.**

Od Marijanszkoga oltára osztalo	3 frt — kr.
Deca z stiraj fárnih skol	60 frt — kr.
Ofer	37 frt — kr.

c) Na podobo szv. Alojzijusa i angelcseka na predganico :

Trnárszki decski	20 frt 10 kr.
Ritlop Jozsef z Amerike	3 frt — kr.
Cserenszovszki decski	77 frt 25 kr.
Tkálec Martin z Grédea	— frt 50 kr.
Zsiszkovszki decski	55 frt 15 kr.
Szrednje-Bisztrieski decski	6 frt 80 kr.
Gornje	18 frt 80 kr.
Dolnje	28 frt 50 kr.
Dári fárnikov	1 frt 38 kr.
Vsze vküp	<u>311 frt 48 kr.</u>

Podoba Angela Csuvara pride na	150 frt — kr.
„ Szv. Alojziusa	133 frt — kr.
„ Angelszka na predganico pride na	15 frt — kr.
Vozsnja z Tirolszkoga	29 frt 50 kr.
Vsze vküp	<u>327 frt 50 kr.</u>

Z fáילו je k celoj sumi 16 frt 02 kr,

To falingo szmo popravili z penezi, steri szo nam pri szvecsaj vise prisli i od Tkálec Áne vküpszprosenikni milodári.

Sztem bi racsun dao od szvoje spanije. Za Jezusa szam goszpodáro, njegovo diko iszkaó, i veszélje szem sceso szpraviti z mojim málim trüdom rávniteli cserenszovszke fare, g. plebánosi i vszem fárnikom. Vü pam sze, da szem do obojega cila priseo, odicso szem Jezusa, razveszelio pasztéra cserenszovszke fare sz övcami vréd, ali tak li ne, kak bi vszi zseleli. Edno szmo ne mogli dokoncsati: velikoga oltára szmo ne mogli, kak szmo zseleli, góri posztaviti, ár kak nam szv. piszmo právi: vremen nam je prekratko bilo. To nakanenje naj bi sze escse szpunilo jáko zsele od vasz drági fárniki Jezusovo Szrcé, vasega plebánosa szrcé i vase lasztívno szrcé. Naszítite zselenje toga trojega szrea, zacsnité nabiranje, neobtrüdno je dale pelajle i szrecsno dokoncsajte. To vasz proszi i na to vasz navdüsáva z celoga szrca.